

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

Den elskovssyge Skolepige
eller
Den forulykkede Examen.

Gud, hvad jeg lider! nei den Stam
Kan jeg ei overkomme,
Jeg stod som Skolefyr for ham,
Den fjære Lieutenant Blomme.
Jeg bar blamert os begge To,
Og maa bestjæmmet græde,
I Graven finder jeg først No
Her er forbi min Glæde.

I Forgaars Verden var mig kjær,
Igaar mig ramte Sorgen,
I dag jeg staar fortvivlet her
Og er vist død i Morgen.
Saa falske Verden da Godnat
Det Skridt jeg ei fortryder,
Jeg kan ei overleve det,
Min Kjærest' mig forskyder.

Han skriver at jeg ikke skal,
Ham mer' prostituere;
Der kan man se at Elskovsskval
Kan Elskov rent spolere.
Jeg tænkte paa ham hver en Nat,
Derved min Søvn forsomte,
Og kun ved Tanken om min Si
Ligene berdrømte.

V box 18:526

Saaledes fik jeg aldrig lært
Min Lektie, syet paa Skolen,
Da det var da ei heller lært,
At jeg blev Fug i Skolen.
Igaar var det Examinationsdag,
Dg Skjæbnen grunt brød Staven,
Da ramte mig det tunge Slag,
Som førter mig i Graven.

Just som jeg gik derhen, jeg saa —
Tænk jer min Skræk ved Synet! —
Paa Hjørnet Lieutenant Blomme staa,
Mig gjennemfor som Lynet,
Den Tænke, at han kommer, og —
Dg ser dig Fug at være; —
Jeg skjælved' over al min Krop
Knap Joden vil mig bære.

Jeg kom i Skolen, sad mig ned
Paa Bænken, saa Folk komme,
Dg første Gang jeg gyste ved
At tænke paa min Blomme.
Lilfsidst blev rolig dog min Sjæl
Bed Fortids skjære Drømme,
Dg Fremtids Haab om Fred og Held,
Forbi mit Blik mon strømme.

Jeg tænkte paa den Salighed,
Han mig at kjende lærte,
Hans Elskov skjenked mig den Fred,
Jeg ser saa lidt undvæite.
Da, uden at jeg mærket det,
Til mig mon Spørgsmaal komme:

Hvem saligejorde Mennesket?
Jeg svared: Lieutenant Blomme!

Rundt om begyudte man at le,
Jeg bitterlig at græde;
Man mumlede: Forældrene
Af hende kan saa Glæde!
Af Skræk mit Hjerte beftigt slog,
Som Jid mit Hoved brændte,
Vidt Flaa og vred min Lærer tog
Det gamle Testamente

Dg spurgte: „Da Egypterne
Sank i de røde Bover,
Hvem førte dengang Joderne
Med tørre Sko derover?“
Men just som han det Spørgsmaal gav
Ser jeg min Ven at komme; —
Jeg glemte rent det røde Hav
Dg raabte: Lieutenant Blomme!

Forbaused stod den arme Mand,
Rundtom lod Skoggerlatter,
Min Lærer sig ei styre kan —
Jeg intet mere fatter. —
Forbitret Læreren mig greb
Fat i det ene Dre
Dg spurgte mig, idet han kneb
Mig dygtigt, kan hun høre?
Saa svar, hvo er det største Jæ,
Som hid idag mon komme?
Forvivlet vred jeg Hænderne
Dg raabte: Lieutenant Blomme!

Den Anden:

Du min søde Pige, sender jeg en Sang.
 Og nu vil jeg bede dig for første Gang;
 Vil du med mig binde Kjærligheds Baaud?
 Deiligste Veninde, skænk du min din Haand!

2.

Du i mine Tanker længe svævet har,
 Og hvort jeg end tanker, ser Jeg dig saa klar,
 Naar jeg dig begjærer og jeg hør din Røst,
 Kjærlighedens Lue brænder i mit Bryst.

3.

Mine Tanker ofte iler hen til dig;
 Haabet til mig smiler og opliver mig;
 O, din' skjøne Dine og din Rosen-Rind,
 Du har mig fornøiet, o gid jeg var din.

4.

Du bør aldrig tænke, at jeg bruger Svig,
 Du var den jeg søgte, jeg vil elske dig;
 Naar du trofast bliver, oprigtig elsker mig,
 Lyffelig jeg bliver, naar jeg eier dig.

5.

Mere jeg ei skriver, nu jeg ønsker dig,
 At du maa leve længe lyffelig;
 Tilgiv at jeg voved' at begjære dig;
 Men er du forlovet, jeg Lykke ønsker dig.